

brez šminke

Privlačna pravljичna kreacija

Milan Jesih: Cesarjeva nova oblačila. Režija **Boris Kobal**, Slovensko ljudsko gledališče Celje

Nika Leskovšek

Najnovjša kreacija Cesarjevih novih oblačil v SLG Celje je vizualno atraktivna, lagodno drseča parada umetelnih dizajnov, ki s pomočjo režije **Borisa Kobala** oživijo v pravljичnem svetu. Takšna kot naj bi v idealnem primeru igra za otroke, tokrat v adaptaciji **Milana Jesiha**, o razkazovanju (reprezentacije) oblasti, tudi bila. Zahvaljujoč Andersenovi pravljici o cesarju, ki vse prihranke podanikov investira v blistav kostumski ništrc, je delo že prešlo v vsesplošni označevalec ideološko neomadeževanega pogleda, ki demonstrativno replicira večinskemu konformizmu prikrojenih resnic, rekoč: »Cesar je nag!«

Kobal mične kostumografske piruete **Alana Hranitelja** poganja po toboganu sladkastih barv med nadstropnimi lasuljami, norčavimi krinolinami, virtuoznimi metuljčki in pordečenimi lici, ki se samovšečno ogledujejo v velikanskem ogledalu ali scenografskem sijaju **Branka Hojnika**. Črno-beli izjemi v bleščavem koloritu sta sleparja, kostumografsko in glasbeno (**Branko**

Rožman) hudomušno okarakterizirana z od znotraj navzven obrnjenimi oblačili. V režiji si prigrabita najbolj spektakularne prizore: s tatinskimi rokami, ki plešejo v temi po nevidnih statvah (čarovnija z UV-lučmi in belimi rokavicami), ali pa s (s)lepim prividom v ogledalu, ki odpira pogled v sumljivo prosojno tkanje nove mojstrovine. Pološčena estetskost se v (mizan)sceni posredno že družijo z družbenokritičnostjo ob lutkastih torzih, ki rabijo kot nemi podporniki cesarjevih (modnih) muh. Posredno predstava markira tudi aktualističnost Jesihove adaptacije: sodobno vladavino ontologije vizualnega, ki prikriva mizerno (ekonomsko in duhovno) stanje.

Igralsko zasedbo Kobal generacijsko pomenljivo polarizira: simpatično afektiranega cesarja z nalezljivo dinamiko odigra **Blaž Setnikar** iz najmlajše igralske generacije, slep(arsk)a tkalca kot skrivnostno zadržana in mračnjaška prišleka s poslovno žilico in črnimi očali pa pripadeta dolgoletnima članoma ansambla, že upokojeni **Anici Kumer** in **Miru Podjedu**. Podobno starostno nihajo med zrelostjo in mladostjo pari dvornega spremstva: oba ministra (**Damjan M. Trbovc** in

Zvone Agrež) ter dvorjana (**Tanja Potočnik** in **Igor Žužek**), skupaj pa doživeto soustvarjajo gibko, živahno, nekaj tudi plesno in peto predstavico.

Prav pri pretenciozni želji po vsesplošnem (tudi transgeneracijskem) ugajanju se pojavi kompromisni kleč, ki ni le vsebinski: gola in vase zagledana lepota gledalcev ne zaslepi dovolj, predvsem ne (naj)mlajših, ki pri Jesihovi gostobesednosti in skoraj sladostrastnem iskanju besednih raritet ne najdejo najboljših opore, niti se verz z inverzijo prekompleksne stavčne strukture ob zgolj občasnem pevskem animiranju najbrž ne odkupi s priljudno rimo in melodiko.

Predstavo interaktivno povezuje univerzalni MC (»pevec« **Braneta Završana**), ki mlade gledalce v zaključku prepriča v kolektivno skandiranje gole resnice in jih metagledališko (ob priklonu si nastopajoči tudi deziluzijsko snamejo lasulje) pospremi z moralno popotnico, naj tudi v usakdanjem življenju razkrinkavajo laži in videz. Zapeljivo nagajiva uprizoritev, ki razvaja z mično vizualno podobo in v gledališkem čaranju napeljuje gledalca, da hoče še (pre)več.